

kasse maa ikke udbetale Understøttelse til nogen arbejdsløs, som opholder sig i en Kommune, i hvilken der findes offentligt Arbejdsanvisningskontor, førend den Paagældende har anmeldt sig paa dette Kontor som arbejdssøgende. Af Kasserne skal der maanedlig til de Kommuner, i hvilke der er udbetalt Arbejdsledighedsunderstøttelser, indsendes Indberetning over dennes Størrelse. Kommunerne kunne udvælge Tilsynsmænd til nærmere at undersøge de modtagne Indberetninger og til at paase, at der ikke er tilstaaet Understøttelse af Kasserne i Modstrid med Udkastets Bestemmelser i saa Henseende; de ere derhos berettigede til i fornødent Omfang at gøre sig bekendte med Kassernes Bøger og Regnskaber samt at afkræve Kassernes Bestyrelser de Oplysninger, som findes nødvendige. Ved Afslutning af hvert Kvartaal skulle Kasserne til vedkommende Departement indsende Indberetning om de i Kvartalet udbetalte Arbejdsledighedsunderstøttelser; een Gang aarlig skulle Kasserne derhos indsende Beretning om deres Virksomhed tilligemed Ekstrakt af deres Regnskab for det forløbne Aar.

IV.

Saa godt som alle civiliserede Lande have slaet det fast som Samfundets Pligt at hindre, at nogen af Landets Indbyggere dør af Sult og Elendighed. Derfor træder det Offentlige til og hjælper den, der ikke er i Stand til at forsørge sig og sine, hvad enten denne Elendighedstilstand skyldes vedkommendes egen Fejl, eller den er kommet udefra trods al anvendt Arbejde og Slid.

Men da Samfundet ikke ønsker, at dets Borgere skulle sløves og deres Energi svækkes ved Bevidstheden om, at, naar de ikke selv kunne, saa vil Samfundet ernære dem, saa have forskellige Lande knyttet mer eller mindre ubehagelige Betingelser til Modtagelsen af offentlig Hjælp — Fattighjælp — saaledes at den, der tager imod denne Hjælp, dermed ophører at være saa fri og selvstændig en Borger som før. At denne Nedværdigelse føles haardt, finder man hver Dag Beviser for i de talrige Hjem rundt omkring i Verden, hvor man hellere sulter halvt ihjel end gaar til Fattigvæsenet om Hjælp.

Ligesaa berettiget som det er fra Samfundets Side at ramme dem, der ved Dovenskab eller Drikfældighed synke ned i de fattigunderstøttedes Rækker, ligesaa haardt, inhumant og uretfærdigt er det at støde de Mennesker ud af de fri Borgeres Kres, som i deres Tid have gjort alt, hvad der stod i deres Magt, for at erhverve sig deres Levebrød, men som saa hjem søges af en eller anden Art Uarbejdsdygtighed og derved tvinges til at give tabt i Kampen for Tilværelsen. Dette er ogsaa nu anerkendt overalt, og hele den nyere sociale Forsikrings- og Forsørgelseslovgivnings Formaal tager Sigte paa at sikre Arbejderne mod at synke ned til Fattiglemmer i Tilfælde af, at de miste deres Arbejdskraft paa Grund af Sygdom, Invaliditet, Alderdom eller Ulykkestilfælde.

Ved Alderdomsforsørgelsesloven, Sygekasseloven og de forskellige Ulykkesforsikringslove ligesom ogsaa ved Lovene om Tilskud til de fri Fattigkasser og om Ændring i Fattiglovens §§ 61 og 63 samt Lov om Statsstøtte til Sygehuse for tuberkuløse har særlig den danske Lovgivningsmagt vist, at den har et aabent Øje for at fri fra Fattigvæsenet dem, der uforskyldt ere komne i Ulykke, og selve Nedsættelsen af nærværende Kommission er ogsaa et talende Vidnesbyrd om den Interesse, der næres overfor social Forsikring.

At det blev overladt denne Kommission at beskæftige sig ikke alene med Invaliditets- og Alderdomsforsikring eller forsørgelse, men ogsaa med Forsikring mod Arbejdsløshed, maa opfattes som Bevis for, at man ogsaa ønsker de Mennesker frelste fra Fattigvæsenet, som, skønt de ere fuldt arbejdsdygtige, dog ikke ere i Stand til at tjene det for-